

WELKOM ANDRÉ

Op het afgesproken tijdstip was August met zijn wagen aan het weeshuis komen aanrijden en parkeerde voor de grote ingangspoort. Na een tijdje te staan luiden met de bel werd hij binnengelaten en stond hij voor de tweede keer oog in oog met André, waarvan hij hoopte dat die hem in de toekomst veel hulp zou bieden. Vanaf hij de tengere en lichtjes onzekere jongen nu wat langer kon gadeslaan, kreeg hij toch even zijn twijfels. Zou deze verlegen knaap het wel aankunnen om ook klanten te woord te staan in zijn winkel, alsmede het veilig behandelen van soms toch wel zware radiotoestellen? Hij kon zich helemaal niet veroorloven om de goede naam van zijn winkel op het spel te zetten en begon nu wel eventjes te aarzelen. Maar hij herinnerde zich daarbij nog goed dat ook hij zeer wantrouwig en met veel onzekerheden aan zijn winkelavonduur begonnen was en gaandeweg veel had moeten bijleren. Bij een bijkomend gesprek met de directeur, werd de jongen wat afzijdig gehouden maar André was er zeker van dat het gesprek over hem ging. Er werd nog wat praktische informatie gegeven en na de nodige handdrukken begaven August en zijn pupil zich naar de wagen. De auto, een grijze Mercedes serie 180, was voordelig tweedehands aangekocht van de plaatselijke bakker en werd eveneens gebruikt voor allerlei vervoer, nodig voor de elektrozaak. André, die zich achteraan op de zachte zetels nestelde, zei spontaan dat de auto heerlijk rook naar verse gebakken taartjes en broodjes. August moest daarop even lachen want hij was deze geur al langer gewoon en merkte het zelfs niet meer op. 'Misschien ligt er nog wel ergens een broodje of een lek-

kere koek onder de zetel op jou te wachten,' zei hij al grinnikend, 'als dat zo is mag je hem direct opeten.' Ook André moest lachen om dit leuke antwoord, en zo was op dat moment het ijs tussen, laat ons zeggen werkgever en werknemer, op een plezierige wijze gebroken.

André, die nog nooit met een auto had meegereden, vond het ritje met de wagen een zaligheid en hij had dan ook ogen te kort om van het voorbijvliegende landschap te genieten. Het grote avonduur, waarvan hij al een langere tijd had gedroomd en dat van groot belang zou zijn voor zijn verdere leven was nu uiteindelijk begonnen.

Eens in Kalmthout aangekomen, stelde August hem onmiddellijk voor aan Bertha die, gastvrij zoals steeds, al vlug kwam aanzetten met drank en snoepjes. Zij liet haar enthousiasme de vrije teugel en wilde al direct weten hoe André zich voelde nu hij in hun winkel kwam werken, welke ervaringen hij in het weeshuis had meegemaakt en hoe hij de verdere toekomst tegemoet zag. Door haar aangeboren vrouwelijke nieuwsgierigheid, maar ook door enige bezorgdheid, stelde ze hem de ene vraag na de andere. August diende haar geestdrift wat te temperen en keek daarbij betekenisvol naar André. 'Laat onze jonge vriend eerst maar eventjes ontdooien en tot rust komen,' zei hij zachtjes tegen haar, 'hij heeft de hele dag vandaag al zoveel indrukken te verwerken gekregen.' André, die niet erg spraakzaam en bescheiden was, maar wel heel beleefd, trachtte zo spontaan mogelijk op de diverse vragen antwoorden. Dat viel daarbij erg in goede aarde bij het echtpaar dat zich al een begin van verbondenheid met deze jonge knaap begon te voelen. André had daarbij zelfs de indruk dat deze warme vrouw meer uit bekommernis dan uit nieuwsgierigheid dit gesprek met hem voerde en dat gaf hem een veilige en rustige gewaarwording. Hij wist nu reeds dat hij bij deze